

[Grünbaum.]

fået et svar gående ud på, at det var der ikke noget om, der var ikke noget tilbud på vej fra regeringen. Da jeg stillede finansministeren spørgsmålet ved det samråd, vi havde ved sidste møde, var der et klart svar fra finansministeren, at der ikke var 300 mill. kr. til skattelettelser. Ikke desto mindre har hele regeringspressen kunnet meddele, at der ville være kommet 300 mill. kr. i skattelettelse, hvis de tre partier kunne være blevet enige om det. Her er det, vi siger, at det er uanstændigt over for skatteyderne. Det er også uanstændigt over for oppositionen, men det tager vi forholdsvis roligt på. Man ville altså være gået ned med sit kasseoverskud på 1.000 mill. kr. Det kasseoverskud, som finansministeren nu har stået her og prøvet at fortælle os var absolut nødvendigt, for at man kunne føre en rigtig økonomisk politik i 1970, var regeringspartierne parat til at sætte ned til 700 mill. kr. Hvad er det så for noget at komme her i dag og spille moralsk over for os i diskussionen om kasseoverskuddet? Jeg mener, vi må sige, at når de tre regeringspartier kan forhandle om at sætte det ned med 300 mill. kr., og det hele så ikke bliver til noget, fordi man ikke kan blive enige om hvordan, må man være forpligtet til at komme med forslag herom i folketinget. Det er der tid til endnu, det kan ske mellem anden og tredje behandling; det er det, vi har krævet, og det er det, vi forventer, regeringen gør. Hvis regeringen ikke gør det, vil vi stille et ændringsforslag for at afprøve regeringen. Således skal det forstås. Der er ikke tale om, at vi slutter forlig på en udskrivningsprocent på 92, som ligger langt, langt over, hvad der overhovedet er rimeligt som skatteudskrivning ved indgangen til kildeskatten.

Jeg giver intet for alt det, der er blevet sagt heroppe og desværre også af finansministeren i Berlingske Tidende i dag om, at når der er forskel i opfattelsen mellem socialdemokratiet og SF på den ene side og regeringspartierne på den anden, skyldes dette, at vi ikke vil være med til at dække udgiftsstigningerne ved kompensation til folkepensionisterne osv.; hr. Niels Helveg Petersen var særlig inde på dette i dag, og finansministeren nævnte yderligere forskudsudbetalinger til kommunerne. Ja men kan det virkelig være rigtigt, at vi nu har siddet i så

lang tid i udvalget og forhandlet om disse ting, uden at man faktisk ved, hvad det er, vi har diskuteret? Vi har på intet tidspunkt, hverken i udvalget eller her i dag, stillet krav om, at man ikke skal dække disse udgifter. I øvrigt vil jeg gerne sige, at den udgiftsstigning, der kommer for især folkepensionister, invalidepensionister, enlige forsørgere osv., også modsvares af en skatteindtægt. Det hele er jo beregnet således, og vi er da nærmest af den opfattelse, at kompensationen ligger i underkanten — vi havde en diskussion her for nogen tid siden om det særlige børnetilskud på 1.000 kr. til enlige. Men det er ikke store differencer, der er, og jeg vil ikke her give den fremstilling, at regeringen ikke har villet dække det, som skulle dækkes her. I det store og hele er der balance. At der så er kommet nogle yderligere stigninger, fordi man har forhøjet børnetilskuddene mere generelt osv., er da helt i orden, og vi har ikke på noget tidspunkt angrebet disse udgifter eller sagt, at dem ville vi ikke være med til at dække; det fremgik også helt klart af det, jeg sagde her i dag. Vi angriber overhovedet ikke udgifterne, ikke engang dem, vi kritiserer. Bedre kan det vel ikke være for regeringen.

Jeg vil ikke gå ind på en lang diskussion om hele problemet om vore udgiftskrav, skattepolitikken osv. Det kan vel komme i den storpolitiske debat, når vi afslutter samlingen. Jeg vil kun sige, at jeg synes, det er for dårligt, at man i en udskrivningslovdiskussion, der drejer sig om at skaffe penge til et ganske bestemt budget, selv om det så går på 1970-71, inddrager en hel masse ting, som ikke er vedtaget. Hvis det var sådan, at hr. Haunstrup Clemmensen ville komme op bagefter og sige, at det konservative folkeparti og de øvrige regeringspartier var villige til at gennemføre de ting, vi gerne ville have, kunne vi snakke om det. Men det er ikke situationen. Situationen er, at vi, selv om det er lidt ekstraordinært, fordi det er kildeskatten, på normal vis skal tage stilling til de udgifter, som kun regeringen kan lægge på bordet. De budgetter har vi fået, og det er en mørklægning af diskussionen, når man fører det andet ind. Det, vi diskuterer, er jo helt konkret: skal de udgifter, der er opført i det budget, vi har fået, dækkes med den ene udskrivningsprocent eller den anden? Det er sagen,